

15 JULI 1927

No. 14

32e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

„En vele volken zullen heengaan en zeggen: Komt, laat ons opgaan tot den berg des Heeren, tot het huis van den God Jakobs, opdat Hij ons leere van Zijne wegen, en dat wij wandelen in Zijne paden; want uit Zion zal de wet uitgaan, en des Heeren woord uit Jeruzalem”.

Jesaja 2:3.

DE VERRE BLIK VOORUIT!

Een gewichtig tijdperk in de vroege Utah-geschiedenis.

Door Ira N. Hayward.

„Eén der dingen waarover ik mij het meest verwonder is het zienschap, de verre blik vooruit, van de makers van Utah”. De spreker, Dr. E. C. Branson, hield een lezing voor zijn klas gedurende de „U. A. C. National Summer School” van 1923. Hij besprak de grondbeginselen van een duurzaam economisch stelsel dat, zoo hij zeide, grotendeels afhangt van het karakter van het volk; van hun bezit der basische deugden van medewerking, waaronder de voornaamste deugd van scherpzinnigheid is.

„Zoo pas heb ik Bancroft's verslag van de „goudkoorts”-dagen in de eerste geschiedenis van Uw staat gelezen”, voer hij voort, „en ik sta verbaasd van het verziende visioen dat Brigham Young in staat stelde om die crisis af te weren. Het was een gewichtig voorbeeld van de gronddeugd van scherpzinnigheid: verstand — plus de verre blik vooruit.”

Dit gezegde roept een voorval op in het geheugen dat in het hart van elk schoolkind van Utah geschreven zou moeten zijn; een voorbeeld van een graad van burgerschap die de bewondering van onpartijdige geschiedschrijvers overal afdwingt voor den grooten pionier leider van het „Mormoonsche” gemeenebest. De winter van 1848-9 was een ware „hongertijd” voor de kleine groep Heiligen. Den vorigen zomer hadden zij ternauwernoods een halven oogst graan ingehaald als gevolg van de verwoesting door de sprink-

hanen plaag. Den geheelen winter lang werd de karige voorraad meel in kleine porties aan het volk verstrekt. Wilde wortels en kruiden werden bewerkt om het tekort bij te vullen, en menig kind, nu tot wasdom gegroeid, kan zich met droefheid de lange zware maanden nog herinneren toen niemand precies wist wat het was om geheel en al vrij te zijn van de knagingen van den honger.

Het gebeurde juist ten tijde van dezen crisis dat het nieuws het Westen bereikte van het fabelachtige El Dorado. De „Argonauten van '49” waren op het pad. Den geheelen zomer lang stroomden hunne groote karavanen de vallei binnen en in hun haast om de goudvelden te bereiken boden zij hun uitrustingen den Heiligen aan voor fabelachtig lage prijzen, in ruil voor lichtere uitrustingen die hen minder zouden hinderen in hun haast.

Moet men er verwonderd over zijn dat in deze omstandigheden sommigen der Heiligen ook door den „goudkoorts” aangetast werden? Hier kwamen menschen van de rijkste deelen des lands, van New England en zelfs Europa, die alles prijs gegeven hadden voor het vooruitzicht van in één dag rijk te worden langs de rivieren in Californië. Met niet veel meer dan een schop, houweel en een waschkom, hoorden zij, hadden mannen in weinige weken groote fortuinen uitgewasschen. En al deze weelde lag bijna vóór hun deuren. Gewoon, zooals zij waren, aan de moeilijkheden van het reizen, joeg ook de reis naar de goudvelden hun weinig schrik aan.

Rond hen strekten zich de koude onherbergzame heuvelen van de „groote Amerikaansche woestijn” uit, verschroeid en braak door de schroeiende droogte der eeuwen. Slechts een sober bestaan hieraan te ontworstelen beteekende jaren van rug-krommend zwoegen. En daar, vlak over de westersche heuvelen was goud, de tooverstaf die de toekomst in een droom herschappen kon! Wat een wonder was het dus dat velen met verlangen op zoo'n onderneming uitzagen?

Maar juist ten tijde van deze onzekerheid kwam de stem van hun leider, hen terugroepende tot het strenge harde pad van plicht, met bestraffing voor hun neiging om terug te blikken, nadat zij eens hun hand aan den ploeg gezet hadden. Zeide President Young:

„Ik hoop dat de goudmijnen niet dichter zijn dan acht honderd mijlen..... Er is thans meer begoocheling en het volk is meer volslagen dwaas op dit vasteland dan ooit tevoren..... Ik raad de goddeloozen en al diegenen die het willen, aan om naar Californië te gaan en niet terug te keeren, want ik wensch hun broederschap niet te deelen.”

In een algemeenen brief, van 12 October 1849, raadde het quorum der Twaalven als volgt:

„Wanneer de Heiligen het evangelie voldoende gepredikt, graan genoeg verbouwd en steden genoeg opgetrokken hebben, zal de Heere een weg openen voor een voorraad goud die voldoende is

voor Zijn volk. Maar tot op dien tijd, laat hen niet over-begeerig zijn, want de schatten der aarde zijn in des Heeren schatkamer en Hij zal de deuren daarvan openen op Zijn tijd en wanneer het Hem behaagt.”

Het was een trompet-geschal; onmiskenbaar de stem van een gezaghebbende. Het liet geen verdere ruimte voor twijfel aangaande de ernst van het doel dat de harten der leiders aangespoord had toen zij hun gezichten westwaarts gekeerd hadden na hun uittocht van Nauvoo. Bovendien was het een klare uitnoodiging voor de zwak-hartigen om nu nog, terwijl het tijd was, terug te keeren als zij zich onberekend beschouwden voor de taak die voor hen lag.

Men verwondert zich over het visioen dat vóór de oogen van dien ziener heen trok terwijl hij deze woorden uitte. Mogelijk zag hij de ontelbare geestenoorden langs de bergkloven van Californië over een paar jaren; misschien zag hij het vrekkelig grijpen naar goud waarin honderden hunne levens en duizenden hunne zielen verkwanselden voor een paar handen geel stof; misschien voorzag hij hoe slechts weinigen de verwachte weelde zouden bereiken en hoe velen zichzelf zouden verwoesten, den dood achternajagen, voor een spookachtig fortuin in de goudvelden van Idaho, Oregon en Nevada.

Met onfeilbare klaarheid echter, zag hij één ding waarvan wij zeker zijn, en dat was het feit dat het edel bouwwerk van Zion nimmer gevestigd kon worden op schuivende zanden. Het was inderdaad een beproevingstijd voor 's menschen zielen, en Brigham Young zag dat zij die de verlokking weerstonden diegenen zouden worden waaraan hij veilig een onderdeel in het groote plan kon toevertrouwen, hetwelk hij voorzag als het opbouwen van een machtig godsdienstig gemeenebest.

Ter rechtvaardiging van dat oordeel en van die overtreffende wijsheid der leiders, die kloekmoedig dit standpunt volhielden ten tijde van menschendolheid, behoeft men slechts de werken van hen die dezen raad veronachtzaamden, te vergelijken met de onsterfelijke glorie van het monument der intelligente nijverheid, nage-laten door hen die acht gaven.

„Wij hebben verstandig volgelingschap net zoo zeer noodig als wij bekwaam leiderschap noodig hebben,” zegt Branson, en de waarheid van dit gezegd wordt ondersteund door dit voorval. Bancroft vermeldt dat van de ruim vijf-en-twintig duizend Heiligen die in de Vallei gedurende 1852 waren, er hoogstwaarschijnlijk niet meer dan zes honderd geweest zijn die bezweken voor den goudkoorts en naar Californië trokken — een treffend erbewijs voor de achting waarin de groote meerderheid hun standplaats in de Kerk hielden zoowel als het oordeel hunner leiders.

Veel is het gezegd geworden dat er weinig aanlokkelijks is voor den avonturier in den loopbaan van den „schoenmaker die het bij

zijn leest houdt". Honderden boeken en duizenden ellen film zijn gewijd aan de verheerlijking van de „Argonauten van '49", maar het is slechts door terug te blikken dat wij den heldenmoed zien van den groep die door hen achtergelaten werden in de onherbergzame vlakten van het Groote Bassin.

Ter Zijner tijd opende de Heer den weg voor den voorraad goud ter voorziening van Zijn volk, maar de grootste heerlijkheid kan bespeurd worden in de beschaving die zij oprichtten. Thans verwijzen overal sociologen en economisten naar de „Mormoonsche" gemeenschappen als de beste voorbeelden van hoe het platteland-vraagstuk opgelost kan worden. Dr. E. C. Branson is één onder velen. Hij is nationaal vermaard voor zijn werk als een onderzoeker van het platteland-vraagstuk, in Amerika zoowel als in den vreemde. In den zomer van 1923 kwam hij naar de „U. A. C. National Summer School" en hield redevoeringen over platteland-sociologie en economie, al zijn vrijen tijd bestedende in de studie van het platteland-bevolkingsleven in Cache Vallei en omliggende „Mormoonsche" nederzettingen.

Wat hij zag vervulde hem met oneindige verrukking, en zijn lezingen waren vermengd met talrijke ernstige huldebetuigingen aan de wijsheid die deze werken mogelijk maakte. Zoo groot was zijn belangstelling voor Utah en haar leven dat hij een tweede aanstelling voor den herfst van 1925 aannam, om verdere studie waar te kunnen nemen.

Aldus wordt de wereld andermaal gedwongen om den „weg des levens" te huldigen, zooals die voorgesteld wordt in de eens-verachte godsdienst van de Heiligen der Laatste Dagen. Ontelbare schrijvers betuigen hulde aan het beleid en het leiderschap van Brigham Young. Wat deze schrijvers niet zien is de eigenschap van goddelijke inspiratie die deze karaktertrekken omzetten in iets dat nimmer onder de gewone termen van het menschelijk begrip tot stand gebracht had kunnen worden. Waarlijk mogen wij met den man van ouds zeggen: „Als er geen profetie is wordt het volk ontbloot".

„Improvement Era", Juli 1926.

TEEKENEN DER TIJDEN.

Vervulling van profetie.

Een belangrijke bezoeker van Salt Lake City gedurende het voorjaar van 1927 was John DeKay van Londen, Engeland, president van de „Mexican National Packing Co." Mr. DeKay was zeer onder den indruk van zekere waarnemingen hier ter stede en betuigde het volgende:

„Ik heb het grootste deel van de laatste vijf-en-twintig jaren in de hoofdsteden en andere plaatsen van historisch belang in Europa doorgebracht en heb getracht zooveel studie van de volkeren en gewoonten bij zulke gelegenheden te maken als maar mogelijk was. Met deze ondervinding gevoelt men zich vrijer om opmerkingen te maken over een verscheidenheid van bijzondere en belangrijke plaatsen.

Er is hier in Salt Lake City bij mijn eerste bezoek een sterke indruk op mij gemaakt geworden en het is vooral opvallend in de omgeving van het Tempelplein.

Er schijnt een onderscheidenheid en atmosfeer om uw stad te heerschen zooals geen andere Amerikaansche stad die bezit. Er is een overheerschende indruk van een groote geestelijke macht die de ziel van uw stad schijnt te zijn.

Soms gevoelt de vreemdeling dit zelfs nog meer dan degenen die in deze omgeving gewoond hebben vanaf hun jeugd. Ik voelde het in de Sistine Kapel te Rome en in den tabernakel te Salt Lake City. Elk op zijn bijzondere wijze maakt een onvergetelijken indruk op den vreemdeling. Elk van hen spreekt tot hem in de taal van den geest.

In den tabernakel is de geest van de pioniers, wier lange marsch over de prairiën en heldenstrijd hier in den woestijn een groote, onovertroffen gebeurtenis in de geschiedenis van Amerika vermelden, moeilijk te overtreffen in de geschiedenis der wereld. Iets van dezen geest ademt door alles en dringt door tot allen in en om de ziel van uw stad, en verwekt een atmosfeer die Salt Lake City ongeëvenaard maakt onder alle Amerikaansche steden. Nergens in Amerika is er zulk een gehoorzaal voor muziek als den Tabernakel en nergens anders is er zulke muziek.

Om deze muziek als een vrije gave elk middaguur te hebben beekent iets te bezitten dat alle Amerikaansche steden missen en nauwelijks kunnen hopen te bezitten. Het is even edel, als het moeilijk is om weer te geven. Dit is het vanwege zijn omgeving en hierdoor is het een aanbod dat nergens in de geheele wereld nagebootst kan worden. Het ademt den geest van oprechte dankbaarheid en van diepe en vrome nederigheid.

De waardigheid, eenvoud en stoere bouw van den grooten tabernakel komen zooveel overeen met het volk dat dit alles in het leven riep en den tijd waarin dit alles gebeurde, dat iemand de onmogelijkheid beseft dit ooit weer te kunnen scheppen.

Het is een monument om trotsch op te wezen en in mijn beschouwing is het iets dat geen andere Amerikaansche stad bezit of ooit kan hopen te bezitten.

Elke Amerikaansche stad heeft de meeste andere dingen die Salt Lake City bezit, maar er is slechts één tabernakel en één tempel in Amerika. Lang nadat trammen, fabrieken, spoorwegen

en andere maatschappelijke dingen van Salt Lake City vergeten zijn of als even zoovele ergernissen beschouwd zullen worden, zullen de tabernakel en tempel verblijven als het wonder en de inspiratie van allen die uw stad bezoeken zoowel als degenen die hier wonen.” (Deseret News).

Hier is wat de profeet Joseph Smith profeteerde in het jaar 1842, op 6 Augustus: „Ik profeteer dat de Heiligen voort zullen gaan om veel te lijden en nog voortgedreven zullen worden naar het Rotsgebergte; velen zullen afvallen, anderen omgebracht worden door onze vervolgers, of hunne levens verliezen als gevolg van ontbering of ziekten, en sommigen hunner zullen leven om bij te staan in het bouwen van nederzettingen en steden en de Heiligen nog een machtig volk zien worden temidden van het Rotsgebergte”.

DE GEESTEN WERELD *).

Paradijs en Hades.

Men is gewoon de plaats, den tijd en den toestand na den dood als het hiernamaals aan te duiden, en deze uitdrukking wordt door woordenboekschrijvers voor het toekomstig leven dan ook inderdaad gebruikt. De toepassing is zeer algemeen, te algemeen om als beschrijving te kunnen dienen en slechts alleen op haar plaats indien zij dient om een zaak van volgorde aan te duiden.

De uitdrukking is evenwel gemakkelijk en vrijwel synoniem met „het groote onbekende” zooals de dichter het uitdrukt. Het gebruik van dit woord is een bekentenis van de onzekerheid of onwetendheid omtrent hetgeen ons aan de andere zijde wacht; en wat de duur betreft, beslaat dit woord de eeuwigheid zonder eenige verdeelingen of perioden, zoowel ten opzichte van toestand als tijd. De Heilige Schrift is echter duidelijker en, gelijk de gebiedende roepstem van Paulus op den Mars-heuvel, gericht tot de aanbidders van „den onbekenden God”, maant zij ons aan tot luisteren en de waarheid te vernemen.

Aan de Hebreëen stond het rijk der gestorvenen bekend als Sheol en aan de Grieken als Hades; en deze uitdrukkingen, waarmede de ongeziene of onbekende wereld wordt bedoeld, zijn in onze overzetting van het Oude en Nieuwe Testament door „Hel” vertaald. In eenige verzen van het Nieuwe Testament, die op den staat der veroordeelden betrekking hebben, is Gehenna de oorspronkelijke uitdrukking voor Hel.

1) Zondagsschoolles voor Ouders- en Theologieklass.

Het woord „Paradijs” verschijnt pas in den Bijbel waar de Zaligmaker aan het kruis tot den berouwvollen misdadiger spreekt en hem aldaar een plaats belooft (Lukas 23 : 43); verder komt het woord slechts tweemaal voor. Het is duidelijk dat het paradijs het verblijf der rechtvaardigen is gedurende de periode van hun ontlichaamden staat, en een tegenstelling vormt met de „gevangenis”, die door de ongehoorzame geesten wordt bewoond. (1 Petrus 3 : 19-20).

De verschillende plaatsen en toestanden, hierboven genoemd, hebben betrekking op het bestaan der geesten die ontlichaamd zijn, en betreffen dus alleen de periode in het hiernamaals tusschen den dood en de opstanding. Achter de geestenwereld, met haar Paradijs en haar gevangenis, ligt de eeuwigheid van den opgestanen staat, in welken de menschen, hun lichaam en geest hereenigd, eeuwig zullen voortleven, bevrijd van de banden des doods, zalig of verdoemd, al naar gelang hun gedrag in het sterfelijk leven was.

Het hiernamaals omvat dus twee onderscheidene bestaanswijzen voor het individu; de eerste, waarin hij geen lichaam bezit en de tweede, in welke hij een opgestaan lichaam heeft verkregen; en elke redelijke opvatting van het toekomstige leven, die op de Schrift is gegrond, houdt deze beide duidelijk van elkaar gescheiden. Lezen wij het getuigenis van den profeet Alma :

„Nu, aangaande den toestand der ziel tusschen den dood en de opstanding. Zie, het is mij door eenen engel bekend gemaakt, dat de geesten van alle menschen, zoodra zij van dit sterfelijk lichaam verwijderd of gescheiden zijn, ja, de geesten van alle menschen, hetzij goeden of kwaden, worden opgenomen tot dien God, Die hun het leven gegeven heeft.

„Dan zal het geschieden dat de geesten dergenen, die rechtvaardig zijn, ontvangen worden in eenen staat van geluk, welke paradijs genoemd wordt; in eenen staat van rust; eenen staat van vrede, waarin zij zullen rusten van al hunne moeiten, zorgen, bekommelingen, enz.

„Dan zal het geschieden, dat de zielen der goddeloozen, ja, die boos zijn, want zie, zij hebben part noch deel aan den Geest des Heeren, want zie, zij verkozen de booze werken boven de goede; daarom kwam de geest des duivels in hen en nam hun huis in bezit; dezen zullen uitgeworpen worden in de buitenste duisternis. Daar zal weening en knersing der tanden zijn, en dit tengevolge hunner boosheid, gevangen genomen zijnde door den wil des duivels.

„Nu, dit is de staat van de zielen der goddeloozen; ja, in donkerheid en eenen verschrikkelijken en vreeselijken staat, wachtende op de vurige grimmigheid van den toorn Gods over hen; aldus verblijven zij in dezen staat, zoowel als de rechtvaardigen in het paradijs, tot den tijd hunner opstanding.” (Boek van Mormon, Alma 40 : 11-14).

Het is duidelijk dat het eind-oordeel over de menschen bewaard moet worden tot na de opstanding, terwijl in een ander opzicht een oordeel zich reeds openbaart in de scheiding der gestorvenen, want in dien tusschentijd zal elk zijn gelijke zoeken; de oprechten en goeden zoeken elkanders gezelschap, en de goddeloozen komen tot elkaar door die natuurlijke aantrekkingskracht, waarmede kwaad tot kwaad wordt aangetrokken.

De hoofdkenmerken van den staat tusschen dood en opstanding zijn af te leiden uit de gelijkenis van den Heer, over den rijken man en Lazarus. Lees Lukas 16 : 19-31. Ofschoon het, kritisch gesproken, onjuist zou zijn om leerstellige grondbeginselen aan de hand van gebeurtenissen uit een gewoon verhaal te staven, kunnen wij niet toegeven dat Christus, zij het dan ook in een gelijkenis, verkeerd zou onderwijzen; en daarom nemen wij de beschrijving van den Heer over de toestanden in den geesten-wereld als waarheid aan. Dat rechtvaardigen en onrechtvaardigen tusschen den dood en de opstanding van elkander gescheiden leven, is duidelijk gemaakt. Het paradijs, of zooals de Joden deze gezegende verblijfplaats gaarne noemen: „Abraham's schoot”; is niet het oord der laatste heerlijkheid; en de hel waarheen de geest van den rijkaard werd verwezen, is evenmin de laatste woonplaats der veroordeelden. Tusschen beide evenwel „is eene groote klove gevestigd”. 's Menschen werk volgt hem in dat tusschenbestaan (Openb. 14 : 13); en de dooden zullen ontwaren dat zij in hunnen lichaamloozen staat in een toestand verkeerden, waartoe zij zichzelve hebben bereid terwijl zij nog op aarde waren.

Uit „Vitality of Mormonism”, door J. E. Talmage. Vertaald door A. J.

VOOR HET JONGE VOLKJE.

Een Evangelisch A B C.

X is..... 'k weet heusch niet wat! 'k beken dit zonder schromen,
 Ik vind het maar het best, er rond voor uit te komen.
 Blaaskakerig gesnoef staat leelijk en ontsticht;
 Wanneer men iets niet weet, dan..... zwijgen, mondje dicht!
 Ook is er heel veel dat ik liever niet wil weten,
 Gebreken die ik zie in and'ren wil 'k vergeten,
 Maar steeds indachtig zijn mijn eigen fout en feil,
 En die verbeteren tot mijn eeuwig zielheil.

*Een gewoonte is gelijk een kabel; iederen dag weven wij er een draad
 voor en op het laatst kunnen wij haar niet meer breken.*

DE STER

NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: JOHN P. LILLYWHITE - ASSISTENT: G. DOEZIE

DE ROTTERDAMSCH E CONF ERENTIE.

Een gebeurtenis die lang zal voortleven in de aangename herinneringen van hen die deze conferentie-vergaderingen bijgewoond hebben.

Om 8 uur Donderdagavond, 30 Juni, brak de conferentie geest reeds door in „Excelsior” door een goede vergadering die door velen bijgewoond werd. Ouderling M. Stam, die eervol van zijn zending in Nederland ontslagen is, sprak een woord van afscheid en dank, terwijl door hem zoowel als Ouderling B. A. Weight en President John. P. Lillywhite verschillende leeringen van het hersteld evangelie op een verkwikkende wijze naar voren gebracht werden. Het zangkoor van Rotterdam luisterde deze vergadering op met muziek en droeg bij aan den goeden geest die heerschte. Op Vrijdagavond, 1 Juli, des avonds te acht uur, werd de conferentie voortgezet, en werd het woord gegeven aan Ouderlingen R. D. Snow, R. Ravsten, Amsterdamsch district president, en T. B. Harmsen, president van het Groningsche district. Ook nu werden duidelijk schoone onderwerpen uiteengezet en op verstaanbare wijze verklaard; tevens werd de nadruk gelegd op de noodzakelijkheid van gehoorzaamheid aan alle beginselen.

Een zendelingen vergadering, waaraan bijna alle zendelingen van Nederland, met President en Zuster John. P. Lillywhite inbegrepen, deelnamen, werd op Zaterdag, den 2den Juli in „Excelsior” gehouden. Belangrijke punten werden daar behandeld door Ouderlingen F. H. Gunnell, R. K. Cromar, R. L. Hutchinson en W. G. Rose gedurende de morgenuren, terwijl Zr. Lillian D. Lillywhite eveneens hare gevoelens van vreugde en blijdschap uitte gedurende den voormiddag. President John P. Lillywhite besprak gedurende den namiddag verschillende belangrijke onderwerpen in verband met het zendingswerk en allen gevoelden zich versterkt en aangemoedigd in het werk.

De dag was goed besteed, doch nog niet ten einde. Een ambtenaren en ambtenaressen vergadering ving aan om 7 uur dien avond, waarin Zr. W. Bertram, presidente der Zusters-Hulp Vereeniging te Leiden, Br. S. van Dongen van Rotterdam en H. Schotel van Den Haag respectievelijk spraken over het werk van de Zusters-

Hulpvereniging, Zondagschool en het Priesterschap. Door een ieder werd krachtig aangetoond hoe belangrijk het is een ambt in één der genoemde organisaties der Kerk te bekleeden, en de nadruk werd gelegd op de groote verantwoordelijkheid die elke roeping tot werk in de Kerk met zich draagt. Ouderling W. G. Rose en John P. Lillywhite bevestigden de waarheden die naar voren gebracht waren en wierpen nog eenig licht op de wijze van bediening in het Evangelie van Jezus Christus, die door elk ambtenaar in de Kerk terdege behoort verstaan te worden.

Op Zondagmorgen 10 uur, den derden Juli, was „Excelsior” andermaal een vergaderpunt voor vele Heiligen in Nederland, en moesten heel wat middelen te baat genomen worden om allen bezoekers een zitplaats te verschaffen. Men telde meer dan 500 personen dien morgen.

Als men ooit de waarheid van het Hollandsch spreekwoord „Hoe meer zielen, hoe meer Vreugd” heeft beseft, dan voorzeker getuigde ook deze samenkomst ervan. Het was dan ook kwart over tien alvorens het gegons en gezoem overging in het welbekende lied „O volheid van zegen”, en te oordeelen volgens de wijze waarop een ieder hierin meezong, legde dit gezang op zichzelf reeds getuigenis af van de vreugde die aanwezig was. Tegenstanders van het „Mormonisme” zouden andermaal tegenover een onoplosbaar vraagstuk gestaan hebben, hadden zij een blik geworpen in deze heerlijke samenkomst, want voorzeker valt het moeilijk in te denken hoe een werk, dat door sommigen beweerd is ontstaan te zijn uit booze menschen, zulk een warmen geest en invloed af zou kunnen stralen in zoo'n vergadering.

Ouderling P. Noorda smeekte een zegen af over de vergadering, het Rotterdamsch zangkoor zong „Cumorra”, en na eenige woorden ter welkom trad als eerste spreker op Ouderling G. Doezie, van de Redactie van „De Ster”, die duidelijk maakte in welke opzichten de mensch een kind van God is. Overeenkomstig wordt het de plicht van een ieder mensch om de Goddelijke erfdeelen, zijn gaven en talenten, ten dienste te stellen en te ontwikkelen. De Heilige Geest is inderdaad de beste auteur van deze gaven en talenten, en de vooruitgang op het gebied van kunst en wetenschap in den laatsten tijd, sinds de Hervorming, pleitte voor het feit dat de Heilige Geest weder door het herstelde Evangelie op aarde werkende is. Hij spoorde aan tot het ontwikkelen dier talenten en gaven opdat zij ter rechter tijd hun doel zouden beantwoorden.

Nieuwsgierige blikken waren van tijd tot tijd geworpen op een Amerikaansche vlag, die aan de zuidzijde der zaal een langwerpige voorwerp voor het oog verborg. De tijd was nu aangebroken waarop deze bevredigd zouden worden. Terwijl de plechtige stilte nu niet meer verbroken werd dan alleen door de klanken van „Nephite Lamentation” (Nephitisch klaaglied), voortgebracht op een cornet

door Ouderling W. M. Chipman, met orgelbegeleiding, trad Zr. Lillian D. Lillywhite naar voren, en deed door middel van een bijna onzichtbaar koord de vlag omhoog gaan in den vorm van een bloem, terwijl de aanwezigen in zielsverrukking gebracht werden door het blikken op een schilderstuk, omgeven door een diep-zwar-ten lijst. Het was een reproductie van een schilderstuk van L. A. Ramsey (Utah-schilder), de overhandiging van de gouden platen van het Boek van Mormon door den engel Moroni aan den knaap Joseph Smith voorstellende, welke belangrijke gebeurtenis plaats had op den heuvel Cumorrah, op 22 September 1827. Aldus staat zij thans voor een ieder zichtbaar en wonderschoon opgeteekend op een wijze die alle beschrijving te boven gaat, zooals dan ook wel op te maken was uit de ontroerde gemoederen van alle aanwezigen. Het was op zichzelf een prachtige vereering van het feit dat spoedig zijn honderdste verjaring zal genieten.

Broeder H. van Slogteren van Rotterdam, die bevoorrecht mocht zijn om aldus zijn talent ter eere van God's werk te gebruiken en dit werk te schilderen, drukte nu zijne gevoelens uit. Eerst werd door hem beschreven hoe hij weliswaar reeds van zijn kindsheid af deze gave in zich mocht aantreffen, doch niettemin zichzelf beschouwde als amateur. Toen hij echter van President Lillywhite de opdracht ontving dit werk te verrichten, aarzelde hij niet, maar vertrouwde op de leiding van den Heiligen Geest, welk vertrouwen dan ook niet beschaamd werd. Hij uitte zijn dank voor dit voorrecht en deed duidelijk gevoelen dat hij in dezen niet zijn eigen, doch Godes eer had gezocht. Na zijn rede zong het zangkoor „Een Engel van den Heer”, als passend lied op de voorstelling van het schilderwerk en bezong op schoone wijze in muziek wat de schilder op het harte deed inwerken door zijn penseel en verf.

Namens de Nederlandsche Zending werd nu door President John P. Lillywhite het schilderstuk aanvaard, dat de zaal „Excelsior” in het vervolg terecht zoude tooien, zooals dit aangeboden werd door Br. van Slogteren, en gaf zijn groote waardeering voor dit werk te kennen. Spreker besprak daarna de plaats van deze gebeurtenis, die inderdaad een vervulling is van de voorspelling van Openbaringen 14 : 6. „Het is door deze gebeurtenis dat wij aldus vandaag vergaderd zijn, en waaraan de wereld het heden ten dage te danken heeft dat het Evangelie van den Zoon Gods hersteld is geworden.” Verders beriep hij zich op de aanwezigen om insgelijks de werken en woorden van alle oude profeten te waardeeren, en eindigde met een woord van dank en lof aan den schilder Br. H. van Slogteren, die door zijn bereidwilligheid om dit werk zonder aarzelen aan te vatten, een groote en onberekenbare weldaad aan God's werk in deze zending bewees. Als slot zong het zangkoor : „En wij de knaap in heil'ge ontroering staar-

de", uit „Het Visioen", en dankzegging geschiedde door Ouderling R. L. Hutchinson.

Om twee uur dien middag werd de conferentie voortgezet, en bijna 400 personen waren aanwezig. Het lied „Wij danken U Heer voor profeten", werd gevolgd door een gebed van Ouderling J. H. Vandenberg, secretaris der Zending, waarna het zangkoor uit Den Haag, onder leiding van Ouderling Wm. F. Ashton, op trefende wijze zong „O, mijn Jezus, spreid Uw dekking". Na de plechtige bediening van het Heilig Avondmaal werd voortgegaan door het voorstellen der algemeene autoriteiten, die eenparig ondersteund werden.

Ouderling Chas. P. Mietus, die eervol van zijn zending ontslagen is, was de eerste spreker en weidde uit over het hoogste gebod dat Christus ons naliet. Zoo wij liefde tot God en medemensch behouden, zal onze volmaking niet verre zijn. Ouderlingen W. M. Chipman en E. H. Anderson, beiden van Amsterdam, vergastten de vergadering met een schoon duet op hunne instrumenten (cornet en saxophoon), begeleid door Zr. Verstrate op het orgel. Ouderling P. Noorda die eveneens eervol van zijn zending ontslagen is, en spoedig met Ouderling Stam zou vertrekken, was de tweede spreker. Hij drukte zijn innige waardeering uit voor het voorrecht om in kennis te mogen komen met het herstelde evangelie en eveneens om het nu te hebben mogen prediken. Godes hand was voor hem duidelijk kenbaar geweest gedurende zijne zending, ofschoon moeilijkheden hem niet bespaard waren gebleven. Hij pleitte voor een grootere getrouwheid en een oprechte bekeering, zich beroepende op al hetgeen door God voor ons reeds gedaan is geworden. Na hem sprak Ouderling G. van der Waard en door hem werd verteld hoe het Mormonisme „alle waarheid" bevat, dus daardoor hooger te plaatsen is dan alle andere richtingen, die ontegenzeggelijk enkele, doch niet alle waarheden bevatten. Zijn eenigste wensch was voor een sterken liefdeband onder het menschdom, opdat eens de wereld de schoonheden van het evangelie zou mogen leeren kennen. Na zijn krachtige getuigenis verfrischte het Haagsche zangkoor de aanwezigen door te zingen „De bescherming des Allerhoogsten", waarna Ouderling F. H. Gunnell, district-president van Utrecht, eindigde met dankzegging.

Het was een aanhoudend toenemend gegons en gezoem van stemmen, een aangenaam aandoend groeten van broeders, zusters en kennissen, en een druk heen en weer begeven van velen die reeds vóór zeven uur geen zitplaatsen meer voor het kiezen hadden in het „Nutsgebouw" dien avond. In den loop van den avond werden dan ook 882 personen geteld, die eindelijk, na veel bijbrengen van stoelen en inschikken van plaatsen, gezeten waren, en om tien over zeven hunne stemmen vereenigden door het lied

„Hoog op der bergen kruin” te zingen. Ouderling J. Hoekstra zond een gebed op en het zangkoor van Rotterdam zong „Hoort, Hoort, Mijn ziel!”. Ouderling W. Gordon Rose, president van het Rotterdamsch district, verwelkomde de aanwezigen en besprak daarna verschillende bewijzen van de goddelijkheid van het Boek van Mormon. Ten eerste is het Boek van Mormon onmisbaar als een ander schriftelijk getuige van de goddelijkheid van den Bijbel. Vervolgens bewijst het Boek dat Christus Zijne beloften nakomt, want daarin staat opgeteekend hoe de Heiland, zooals Hij beloofde volgens Jöh. 10, inderdaad de verloren schapen van het huis Israëls bezocht heeft, die Hij ook toebrengen moest, opdat zij ééne kudde mochten worden. De wonderbaarlijke wijze van vertaling werd eveneens uiteengezet en als slot bezegelde spreker zijn woorden met een sterke persoonlijke getuigenis, van de goddelijkheid van het Boek.

Een zusterskoor, tezamen met het Rotterdamsch zangkoor, zong „O zaal'ge gemeenschap”, en „De Stemme Gods wordt weer gehoord”, twee koren uit „Het Visioen”, waarna Zr. L. D. Lillywhite, presidente der Zusters-Hulpvereeniging van de Nederlandsche Zending, het derde artikel des geloofs besprak, hetwelk luidt als volgt: „Wij gelooven dat door het verlossingswerk van Christus alle menschen kunnen zalig worden door gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het Evangelie.” Duidelijk deed zij verstaan hoe de zending van Christus den dood, door Adam in de wereld gebracht, teniet deed, en tevens een plan openbaar maakte dat den mensch eens zaligheid zal doen verwerven. Zij legde haar getuigenis af van de dankbaarheid om tot een Kerk te behooren die door God erkend wordt, en noodigde allen uit tot een grondig onderzoek erin. Ouderling Wm. F. Ashton van Den Haag zong een schoone bariton solo „Eye hath not seen” (Oog heeft niet gezien).

John P. Lillywhite, president der Zending, begon zijn rede door zijn vreugde te uiten over de groote belangstelling in dit werk, betoond door de groote opkomst. Hij beschreef den huidige geest van ontevredenheid die rondvaart onder het mensdóm, en deed zien hoe deze een letterlijke vervulling is van een profetie van Amos (8 : 11). Een geest van onrust en ontevredenheid komt niet voort uit een zekerheid van de waarheid te bezitten, doch is slechts het gevolg van zonde, overtreding en verdolingen van het Woord van God. Vrede is slechts het onafscheidbaar gevolg van gehoorzaamheid aan wetten van den Vrededorst, en anderszins bestaat er geen. Het voortkomen van Het Boek van Mormon is eveneens een vervulling van een profetie van den Bijbel, en insgelijks is de prediking van het herstelde Evangelie een waarmaking van voorspellingen van God's profeten van ouds. De hedendaagsche toenemende teekenen der tijden — eveneens een profetie vervulling

— wijzen het menschdom op de naderende komst van Christus en behooren door een ieder met groote zorg waargenomen te worden. Zij die geen acht slaan op deze teekenen zullen eenmaal de droevige les moeten leeren dat zij God's raad tegen zich verworpen hadden. Het Boek van Mormon bracht het Evangelie van Christus naar voren en het ligt nu aan de inwoners der aarde om deze belangrijke boodschap verder te onderzoeken.

Na zijn rede zong het zangkoor het „Hosanna” koor, uit „Het Visioen” en eindigde Ouderling R. K. Cromar, president der Zondagscholen in Nederland de vergadering met dankzegging.

Hiermede werden de vergaderingen der conferentie besloten, doch op den Maandagavond, die volgde, bleef er nog een verrassing voor hen die wilden genieten van zang. Het zangkoor te Rotterdam had zich reeds voor ruim vijf maanden geoefend voor deze groote gebeurtenis, en de leden hadden geen moeiten gespaard om hun werk doeltreffend te maken. Onder de leiding van Ouderling G. Doezie, was een cantate, getiteld „Het Visioen”, door Evan Stephens, in het Nederlandsch overgezet door F. I. Kooyman, met alle mogelijke zorg geleerd, en met een stampvolle zaal als gasten, kwijtten zij zich, onder leiding van God's geest, zeer wel van hun taak. Ouderling Henry J. Noorda zong de tenor-solo, terwijl orgel en piano bespeeld werden door de zusters Jelderda van Rotterdam en T. Kwant van Utrecht. Eigenlijk behoeft het geen betoog om te vermelden dat het een succes was; het kon bijna niet anders, onder den invloed van deze conferentie en ondersteuning van God's geest en een ieder die aanwezig was kon getuigen dat hunne pogingen met een schitterend succes bekroond waren. Na afloop van de weergave van dit werk, dat ruim een uur duurde, werd hulde gedaan door zes kleine meisjes aan het werk van het zangkoor, en een ieder mocht voldaan huiswaarts keeren. Aldus was een ander bewijs geleverd van de goddelijkheid van het Mormonisme, dat hier een voorbeeld gaf van de ontwikkeling van slechts één der vele talenten, die God den mensch schonk.

Een dank in woorden is slechts zwakjes, vergeleken bij de vreugde die moet volgen op zulk een werk, en indien een juiste wijze van dank geuit mocht worden kan zulks het beste weergegeven worden in den wensch, dat zij die dit zangkoor samenstellen, nog lang gespaard mogen blijven en immer hunne talenten ontwikkelen langs deze edele lijnen, ter verhooging van het menschdom. Want op zulk werk moet immer een blijvende vreugde volgen!

Het zangkoor van Den Haag deelt ook in dezen lof, daar het zich eveneens mocht verheugen in een welgedaan werk ter op-luistering van de avondmaalsvergadering gedurende de conferentie.

ZONDAGSSCHOOLWERK.

Voor muziek, zie „De Ster” van 15 Mei j. l.

AVONDMAALVERS VOOR AUGUSTUS 1927.

Ik nader nederig tot U
En voel Uw liefde zeer;
O, Heiland, in deez' stonde nu
Maak mij meer sterker, Heer!

GEZAMENLIJKE OPZEGGING VOOR AUGUSTUS 1927.

Maleachi 3 : 10.

„Brengt al de tienden in het schathuis, opdat er spijs zij in Mijn huis; en beproeft Mij nu daarin, zegt de Heere der heirscharen, of Ik u dan niet opendoen zal de vensteren des hemels, en u zegen afgieten, zoodat er geene schuren genoeg wezen zullen.”

VAARWEL GROETEN.

Geliefde broeders en zusters in het evangelie.

Wanneer deze letters onder uw oogen komen zijn wij reeds door ettelijke stroomen van elkander gescheiden. Het is evenwel met vreugde in mijn hart, dat ik terugdenk aan den prettigen tijd onder en met u doorgebracht. Vooral ben ik u, naast mijn Hemelschen Vader, dankbaar voor al de liefde mij betoond, in den tijd welken ik in den wijngaard des Heeren onder u mocht werken.

Broeders en zusters, gedenkt steeds het verbond hetwelk gij met uw Hemelschen Vader hebt gesloten; blijft getrouw aan het Evangelie, dan zal er geen scheiding tusschen u en mij zijn. En zoo niet in Zion, dan zullen wij elkander weder voor den troon van onzen Hemelschen Vader ontmoeten.

Dit is de wensch en bede van uw broeder in het Evangelie.

M. STAM.

Broeders, zusters en vrienden in mijn oud vaderland.

Door dit, ons geliefd tijdschrift, wil ik mijn gevoelens van dankbaarheid uitdrukken; eerstelijk tot mijn Hemelschen Vader, daar Hij mij waardig achtte op 52-jarigen leeftijd geroepen te worden door middel van God's waardigen Profet en Apostelen, om een zending te vervullen in mijn geboorteland. Ik kan niet anders dan dankbaar zijn; eerstelijk tegen over God en ten tweede aan Zijn kinderen welke mij en ook mijn vrouw en kinderen zoo hebben geholpen gedurende de twee jaar waarin ik alles opgeofferd heb voor het werk des Heeren en Zijne kinderen. Ik kan waarlijk getuigen dat de Bijbel waarheid is, want het is aan mij vervuld geworden: „Het heeft ons aan niets ontbroken”. Neen, wij hebben overvloed gehad en hebben zeer veel van de vriendschap en liefde Gods en de menschen ontvangen. Mijn ondervindingen en succes zijn niet met geld te betalen.

President Hyde en Lillywhite en hunne gezinnen hebben mij zeer vriendelijk behandeld; de zendelingen waren waarlijk mijn vrienden — niet één uitgezonderd; het lokale priesterschap heeft altijd met liefde met mij gearbeid; de zusters en broeders zijn moeders en vaders voor mij geweest; de kinderen Zions waren mijn grootste troost in uren van droefheid.

Ik kan niet anders zeggen, mijne geliefde broeders en zusters en medewerkers en velen mijner vrienden: „Hartelijk dank en tot wederziens!” Zoo God het wil in dit leven en anders in de plaats waar wij allen voor hopen.

Uw vriend en broeder,

PETER NOORDA.

ZENDINGSNIEUWS.

Op 4 Juli, den dag na de groote conferentie te Rotterdam, herdachten de ouderlingen in Nederland de „onafhankelijkheids” viering van de V. S. van Noord-Amerika op een waardig wijze. Met enkele uitzonderingen maakten zij allen, in gezelschap van President en Zuster J. P. Lillywhite, een boottocht naar het slot „Loevestein”. Op de reis werden onderling de beste gevoelens opgewekt en bezig gehouden, terwijl aller-genoegelijkste uren in de omgeving van het Slot in spelen en anderszins doorgebracht werden. De dag kenmerkte zich door een echten geest van goed gebruik van de onafhankelijkheid en vrijen wil, en was een treffende viering van den dag die zooveel betekende voor de voorvaderen en pioniers der V. S. zoowel als thans voor de geheele wereld.

Uit het Rotterdamsche district.

Te Rotterdam werden op Zondag 3 Juli, tijdens de conferentie, twee leden toegedaan door den doop, die te Leiden woonachtig zijn. Eveneens werden te Rotterdam drie zielen gedoopt op den 9en Juli. Dezen zijn woonachtig te Rotterdam.

Amsterdam.

Hier werd kortgeleden een andere ziel gedoopt volgens de wijze die door Christus voorgeschreven werd.

ONTSLAGEN.

Ouderlingen P. Noorda, M. Stam en Chas. P. Mictus zijn van hun zendingen hier in Nederland eervol ontslagen. Ouderlingen Stam en Noorda zijn reeds den 7en Juli vertrokken, terwijl Ouderling Mictus hen spoedig volgen zal.

Verplaatsingen.

Ouderlingen E. H. Anderson van Amsterdam naar Dordrecht; J. F. Kikkert naar Den Haag; I. Z. Ward van Enschede naar Apeldoorn; F. W. Newbold van Enschede naar Amsterdam; B. A. Weight van het ambt van secretaris der Zending, benoemd tot president der Rotterdamsche vertakking; J. H. Vandenberg is aangesteld tot secretaris der Zending; M. Webb van Maassluis naar Zutphen; V. T. Holland van Maassluis naar Delft; M. E. Carr van Utrecht naar Zutphen.

Overleden.

Te Rotterdam overleed op 24 Juni 1927, na kortstondig lijden, Adriaan van Slogteren, zoon van Hendrik A. en J. M. Wijkhuizen-Van Slogteren, geboren 21 October 1925, ingezegend den 23sten October 1926 door J. P. Lillywhite.

Bekendmaking.

Het slot van „Van den Adel des Hemels” wegens plaatsgebrek in deze uitgave niet geplaatst. Red.